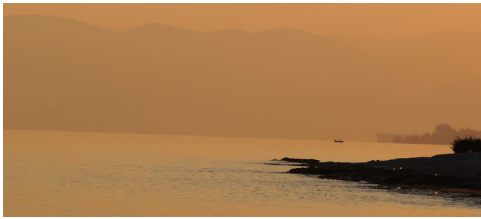

Δεν είναι καθόλου βολική αυτή η διχογνωμία, που κυριαρχεί στην ερμηνεία των γεγονότων του παρελθόντος. Δεν μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι είναι μια Ελληνική καινοτομία, μπορεί όμως να βεβαιώσει ότι στον τόπο μας, συμβαίνει με τρόπο ακραίο. Όπως τόσα άλλα.

Κι όσο πιο σημαντικό αλλά και πιο φρέσκο, ιστορικά, είναι το γεγονός, τόσο πιο ακραίες τιμές παίρνουν οι ερμηνείες.

Εννοώ, ότι με τους Μηδικούς πολέμους ή τον Πελοποννησιακό, το ενδιαφέρον εστιάζεται κυρίως, σε ακαδημαϊκό επίπεδο.

Στο Βυζάντιο φουντώνει κάπως η συζήτηση για την Ελληνικότητά του, αλλά από το '21 και μετά οπότε μπαίνουν τα θέματα της ταξικότητας της εξέγερσης, αρχίζει η συζήτηση να θερμαίνεται.

Κι' αν περάσουμε στον 20ο αιώνα, εκεί είναι που υπάρχει πλέον μεγάλη αντιπαλότητα για την ερμηνεία των τόσο πολλών αλλά και τόσο σοβαρών γεγονότων, που σημάδεψαν το παρελθόν μας. Που σημάδεψαν τους πρόγονούς μας και

κατ' επέκταση εμάς, όσους ζούμε ακόμα, μα κι' όσους θα έρθουν αργότερα στη ζωή. Για να μην μιλήσουμε για όσους εγκατέλειψαν τα εγκόσμια, θύματα ακριβώς, κάποιων επιλογών τους, ή επιλογών κάποιων άλλων.

Η νηφαλιότητα πάντως, δεν έβλαψε ποτέ. Κι η νηφαλιότητα δεν είναι η αντίθετη έννοια από την συμμετοχή, την ενεργητικότητα, την αγωνιστικότητα. Τουναντίον, συχνά είναι

προσπαιτούμενη, για να θυμηθούμε εκφράσεις της μόδας, για όλα τα προηγούμενα.

Με οδηγό αυτή τη λέξη η κατάθεση μιας προσωπικής εμπειρίας από εκείνη, την όχι και τόσο κοντινή εποχή, εδώ: [Η \(δική μου\) 17 Νοεμβρίου 1973](#)